

?El mercadeig de menors a la Frontera Sur

«Deixarem que, de forma impune, una vegada més, centenars de menors siguin humiliats d'aquesta forma?»

Durant aquests dies, la majoria de mitjans de comunicació s'omplen de titulars com aquests "La frontera entre Espanya i el Marroc a Ceuta i Melilla s'ha convertit en el centre d'una crisi humanitària i migratòria", i automàticament em ve una pregunta, al cap, la societat d'aquest conglomerat de pobles hispànics que es fa dir Espanya, ¿ha estat o estar a l'altura del que representa aquest titular? Per sort hi ha molta gent anònima i del món dels moviments les ONG que estan fent, tot el que poden, però això és suficient?

Si veiem les xifres que se'ns donen: 8.000 persones travessant la frontera de qualsevol forma i amb qualsevol mitjà (nedant tota una nit, i alguns diverses vegades...), això sí, arriscant la vida. I d'aquests, 1500, són nens i nenes. Següent pregunta, Això és molt greu, humanament parlant, ¿no?, és que ja no ens afecta res?

Però de seguida em segueixen distraient els Mitjans amb un batibull de notícies, en què només sobresurten algunes paraules o expressions, "surrealistes, per sobre de les altres, com per exemple: "escalada de tensió", sobirania nacional de Ceuta i Melilla relació comercial entre Marroc i Espanya, integritat territorial, errors diplomàtics, problema migratori, "espanyolitat" de Ceuta i Melilla, la seguretat de les fronteres... La seguretat nacional...

Mentre segueix aquesta "simfonia" inacabable de "retòrica" inhumanament cínica, nens de 12, 13, 14 anys que han arribat sols, sense cap referent familiar, enganyats amb falsedats del tipus (..en España podrás ver futbolistas como Messi o Ronaldo) i altres fal·làcies que veuen a les pantalles de televisió, l'única informació que reben, abans de llançar-se a l'aventura, sense cap consciència del risc (i aquest cop animats per a la mateixa policia i autoritats del Marroc) per després anar divagant pels carrers de Ceuta.

Molts no han entrat en els centres de protecció o albergs i altres han escapat perquè prefereixen ser al carrer, per por. Molts dormen al carrer i mengen de la caritat. Aquests menors no reben cap informació per manca d'un servei de traducció en el seu idioma. Por a la policia, dies sense menjar, por de ser deportats, ningú que els defensi legalment, ningú que els compti, pensant que estan detinguts com a delinqüents. Els primers dies no s'adonen de la situació que han viscut i viuran a continuació, perquè s'imaginaven ofegats al mar. La realitat els castiga, dies després... Diu un d'ells: "vull estudiar a Espanya, vull un futur millor i ajudar a la meva família...

El Principi 2 de la Declaració Universal dels Drets dels Infants (1959) diu: L'infant gaudirà d'una protecció especial i disposarà d'oportunitats i de serveis, dispensat tot això per la llei i altres mitjans, a fi que pugui desenvolupar-se físicament, mentalment, moralment, espiritualment i socialment d'una manera sana i normal, així com en condicions de llibertat i dignitat. En promulgar lleis amb aquesta finalitat, la consideració fonamental a què caldrà atènyer-se serà l'interès superior de l'infant." Tant la Declaració com la posterior Convenció dels Drets dels Infants del 1989 estan ratificats pe Espanya i el Marroc. Això sembla que és igual (la Llei està al servei del poder i dels governs de forma arbitrària, i punt).

Per tant, tots aquests menors, poden patir aquesta degradació dels seus drets, aquesta criminalització constant, i poden ser expulsats, sense garanties mínimes. Però, si aquesta "degradació" no fos poca, al voltant de 500 nens i nenes, esperen sortir passant els dies,

amuntegats de mala manera, al terra d'unes "naus Industrials" al Tarajal (sobre 80 metres quadrats de ciment polit), ja que el govern de Ceuta no ha trobat espais on traslladar-los. Molts s'escapen per manca de menjar, lavabos i pel tracte rebut, mentre les furgonetes de la Creu Roja recorren els carrers per recollir als menors que recelen d'anar-hi.

Aquests menors fugen del miserable present que viuen al Marroc, i malgrat tot, mantenen encara, els seus somnis de viure un món millor. Vénen d'un país amb un rei despòtic que sembla sobreviure a la tràgica i més negra edat mitjana, que a més a més llueix una amistat (amb petons i tot) amb l'altre monarca del país veí (Espanya) que també diu ser "molt democràtic". Ara, en ple segle XXI, per incapacitat i manca de sensibilitat dels dos governs de cada cantó de la frontera, i diguem-ho també, per culpa de les polítiques geoestratègiques de la Unió Europea i dels EUA, 2000 menors han travessat aquestes fronteres indignes i "il·legals" de 8 km i 10 metres d'alçada amb les famoses fulles de planxa que tallaven (per fer més mal, encara) anomenades "concertines" i que fa molt poc han començat a substituir per uns suports de ferro (després d'una campanya en contra).

No he sentit, a ningú, denunciar la situació d'aquests menors, dins un "magatzem de mercaderies" (com si es tractés de material humà a punt de rebre destí.). De fet, a la frontera del Tarajal on ara i circulen policies i militars, hi ha un cartell immens on diu "CONTROL DE MERCANCIAS". Qui ens ho havia de dir. Ja saben que malauradament (i és molt trist), el "racisme" institucional que bé de dalt, està instal·lat ja fa massa temps. Però el que haurem de lamentar, a partir d'ara, pot-ser serà, el "mercadeig d'éssers humans, avalat pels governs i emparat per a les seves "normes" que són, diuen, molt "democràtiques" ara això sí, SENSE CAP ESCLETXA PELS DRETS HUMANS.

Deixarem que, de forma impune, una vegada més, centenars de menors (éssers humans) siguin humiliats d'aquesta forma? La veritat és que el seu destí no és per ser optimista. Ja que després vindran amb les solucions "democràtiques" de repartir-se aquests menors pels diferents territoris de la península i passarà a ser "MENAS" un altre estigma imposat, perquè continuïn sent "carn de canó, i manipulables pels interessos d'uns partits polítics que no ENS REPRESENTEN.

La improvisació davant una nova crisi migratòria ?patrocinada pel Marroc o no? és la tònica general des que el flux migratori cap a Espanya va començar a repuntar amb força en 2017. L'última gran crisi havia estat la de les piragües a Canàries en 2005 i 2006. Les imatges del polígon del Tarajal no difereixen molt de les dels emigrants amuntegats en el port i els poliesportius d'Algesires durant la crisi de les pasteres de 2018. O de les naus de la vergonya del passat estiu en Gran Canària, al costat del col·lapse del moll de Arguineguín l'agost passat, amb milers d'emigrants arribats en poques setmanes també a Gran Canària. O a la plaça de Toros de Melilla durant el confinament per la covid, o als CETI de les ciutats autònomes en els quals no cap ja més diàspora africana. Totes porten el substantiu "crisi" davant d'un adjectiu diferent que significa sempre el mateix fenomen: les persones es mouen. (És un dret humà reconegut a la Declaració Universal dels DDHH).

Potser haurà arribat el moment de pensar que una crisi després d'una altra és la normalitat d'un món globalitzat a la força, que les zones de frontera, terrestre o marítima, requereixen infraestructures apropiades i estables capaces de garantir la dignitat més bàsica de les persones més vulnerables. Ara parlem de nens. HI HA ALGÚ MÉS VULNERABLE QUE ELLS?